

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobkyně **L. H.**, bytem Š. 12/897, B., proti žalované **Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR**, se sídlem Orlická 4/2020, 130 00 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.7.2013, ag. č. RO/12819, 12820/09/Ld, sp. zn. 7209002822,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR ze dne 24.7.2013, ag. č. RO/12819, 12820/09/Ld, sp. zn. 7209002822, se **v části výroku I.**, kterou bylo rozhodováno o odvolání proti platebnímu výměru Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, Krajské pobočky pro Jihomoravský kraj, Územního pracoviště Brno-město, č. 2140906031 ze dne 30.10.2009, **a ve výroku II. z r u š u j e**, a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 24.7.2013, ag. č. RO/12819, 12820/09/Ld, sp. zn. 7209002822 bylo ve výroku I. rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobkyně proti platebním výměrům Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, Krajské pobočky pro Jihomoravský kraj, Územního pracoviště Brno – město (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 30.10.2009, č. 4240906032 a č. 2140906031, a tyto platební výměry byly potvrzeny. Ve výroku II. rozhodnutí žalované bylo podle ust. § 53a odst. 2, 3, 4 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 48/1997 Sb.)

rozhodnuto o žádosti žalobkyně ze dne 28.10.2009 o odstranění tvrdosti ve věci povinnosti zaplatit penále podle § 18 odst. 1 zák. č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 592/1992 Sb.) ve výši 36.723 Kč tak, že žádosti o odstranění tvrdosti nebylo vyhověno.

Platebním výměrem 30.10.2009, č. 4240906032 byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. dlužné pojistné ve výši 48.353 Kč a platebním výměrem z téhož dne č. 2140906031 byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit dle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. penále ve výši 36.723 Kč. Platební výměry byly vydány na základě vyúčtování plateb pojistného za období 1.5.2003 – 5.10.2009.

V rozsáhlé, včas podané žalobě žalobkyně uvádí, že žalobou směřuje toliko proti výroku II. rozhodnutí žalované, kterým nebylo vyhověno její žádosti o odstranění tvrdosti, a proti té části výroku I., která se týkala platebního výměru vyměřujícího penále ve výši 36.723 Kč. S platebním výměrem, kterým bylo žalobkyni vyměřeno pojistné ve výši 48.353 Kč, žalobkyně souhlasí a má snahu jej uhradit.

Žalobkyně namítá, že ačkoli byla žalovaná vázána právním názorem Městského soudu v Praze ze dne 18.4.2013, č. j. 8 Ad 11/2010-52, kterým bylo původní rozhodnutí žalované zrušeno, i v novém rozhodnutí použil téměř shodné argumenty jako v rozhodnutí ze dne 20.1.2010. Podle názoru žalobkyně žalovaná nesplnila svou úlohu spočívající v odůvodnění rozhodnutí, z něhož musí být patrná úvaha, popř. taková úvaha musí vyplývat ze správního spisu tak, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán při rozhodování nezneužil správní uvážení.

Žalobkyně uvádí, že ačkoli je osobou bez příjmu a nachází se v tíživé sociální situaci, projevila velkou snahu tím, že splácí pojistné prozatím částkou 200 Kč měsíčně. Žalobkyně namítá, že vzhledem k její tíživé finanční situaci je pro ni částka vyměřená na penále neúnosná, nepřiměřeně vysoká a není možné, aby tuto částku uhradila. Dále namítá, že není její vinou, že jako osoba bez příjmu nemohla hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění, a považuje za nemorální osoby nacházející se v tíživé sociální situaci postihovat sankcemi (vyměřením penále). Žalobkyně namítá, že vzhledem k tomu, že ještě před rozhodnutím o odvolání proti vyměřenému penále začala postupně splácet dlužné pojistné ve výši 48.353 Kč, má právo, aby jí bylo vyměřené penále prominuto a aby bylo vyhověno její žádosti o odstranění tvrdosti. Žalobkyně má za to, že vzhledem ke špatné finanční situaci a s ohledem na ust. § 566 občanského zákoníku má právo dlužné pojistné splácet postupně podle svých možností. Dále žalobkyně namítá, že její dluh byl způsoben samotnou Všeobecnou zdravotní pojišťovnou, resp. zákonem č. 48/1997 Sb.

S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhuje, aby soud rozhodnutí žalované v uvedeném rozsahu zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. c) s. ř. s., popř. podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., a aby žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 20. 12. 2013 k výroku I. rozhodnutí uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně byla v kontrolovaném období osobou bez zdanitelných příjmů v obdobích 1.4.2003 – 31.7.2003, 1.3.2004 – 31.10.2005, 1.2.2006 – 30.9.2006, 1.11.2006 – 30.6.2008, a že v těchto obdobích byla povinna podle ust. § 10 zákona č. 592/1992 Sb. platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Žalobkyně však uhradila pojistné pouze za období 04/2003 - 07/2003, za ostatní období nikoliv; vznikl jí tak

dluh na pojistném ve výši 48.353 Kč. Z dlužného pojistného bylo žalobkyni v souladu s ust. § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. vyměřeno penále ve výši 36.723 Kč. Platební výměr na penále byl tak podle názoru žalované vystaven oprávněně a ve správné výši, plně v souladu s ust. § 18 odst. 1 citovaného zákona.

K výroku II. žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ke dni rozhodování odvolacího orgánu dluh na pojistném, tak žalovaná z důvodu nesplnění podmínek stanovených ust. § 53a odst. 3 písm. a) zákona č. 48/1997 Sb. žádosti nevyhověla. Žalovaná uvádí, že žalobkyni byla s ohledem na sociální situaci navržena možnost úhrady dluhu ve splátkách s prodlouženou dobou úhrady až 28 měsíců, a že nebylo možné akceptovat splácení dlužného pojistného tak, jak navrhovala žalobkyně (po 200 Kč měsíčně). Žalovaná dále uvádí, že institut odstranění tvrdosti slouží pouze k řešení mimořádných situací, kdy účinky, které nastanou důslednou a přesnou aplikací zákona by byly v rozporu se záměrem zákonodárce (např. finanční nebo rodinná situace). Rozhodčí orgán VZP je však bezpodmínečně povinen přihlédnout k tomu, zda v době, kdy rozhoduje o použití ustanovení o odstranění tvrdosti, bylo plátcem zapláceno pojistné na zdravotní pojištění. Rozhodnutí o použití či nepoužití institutu odstranění tvrdosti je pak v případě zákonem stanovených podmínek ponecháno na úvaze Rozhodčího orgánu VZP, který též přihlíží k celkové platební morálce plátce a k důvodům uvedeným v podání plátce. Žalovaná uvádí, že v případě žalobkyně lze chápat důvody uvedené v její žádosti pro případné snížení či prominutí penále, avšak v daném případě k nim nebylo možné přihlédnout, protože nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro rozhodování o odstranění tvrdosti. Současně žalovaná uvádí, že celková platební morálka žalobkyně nebyla dobrá v průběhu celého kontrolovaného období, kdy za období 2003 – 2009 žalobkyně uhradila pouze dne 1.1.2004 pojistné ve výši 3.348 Kč a dne 31.1.2004 pojistné ve výši 317 Kč.

Žalovaná má s ohledem na shora uvedené za to, že věc byla posouzena správně a že při rozhodování nedošlo k žádným pochybením, rozhodnutí žalované bylo i odůvodněno, bylo tedy postupováno plně v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaná navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

V reakci na vyjádření žalované byla soudu dne 27.1.2014 doručena replika, v níž žalobkyně setrvala na své argumentaci uplatněné v žalobě.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Soud úvodem konstatuje, že žalobkyně žalobou nebrojí proti platebnímu výměru č. 4240906032, kterým jí bylo předepsáno dlužné pojistné za období od 1.5.2003 do

5.10.2009, resp. proti části výroku I. rozhodnutí žalované, kterou bylo rozhodováno o odvolání proti tomuto platebnímu výměru, ale toliko proti platebnímu výměru č. 2140906031, kterým jí bylo předepsáno penále za téže období, resp. proti té části výroku I. rozhodnutí žalované, kterou bylo rozhodováno o odvolání proti tomuto platebnímu výměru, a proti výroku II. rozhodnutí žalované, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o odstranění tvrdosti.

Pokud žalobkyně namítá, že považuje za nemorální, aby osoby bez příjmů byly postihovány sankcemi ve formě penále, soud uvádí, že zdravotně pojištěny jsou všechny osoby, které mají trvalý pobyt na území České republiky. Plátcí pojistného jsou pojištěnci, zaměstnavatelé a stát. Pojištěnec je plátcem pojistného, pokud je zaměstnancem, osobou samostatně výdělečně činnou nebo má na území České republiky trvalý pobyt, avšak není zaměstnancem ani osobou samostatně výdělečně činnou a není za něj plátcem pojistného stát, pokud uvedené skutečnosti trvají po celý kalendářní měsíc (§ 2 odst. 1 písm. a), § 4 a § 5 zákona č. 48/1997 Sb.). Osoba bez zdanitelných příjmů platí pojistné na účet příslušné zdravotní pojišťovny za celý kalendářní měsíc, přičemž pojistné je splatné od prvního dne kalendářního měsíce, za který se platí, do osmého dne následujícího kalendářního měsíce (§ 10 zákona č. 592/1992 Sb.). Nebylo-li pojistné zaplacen ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zaplacen v nižší částce, než ve které mělo být zaplacen, je podle § 18 odst. 1 věty první zákona č. 592/1992 Sb. plátce pojistného povinen platit penále ve výši 0,05 % dlužné částky za každý kalendářní den, ve kterém některá z těchto skutečností trvala.

Podle platné právní úpravy tedy může být v určitých případech plátcem pojistného také osoba s trvalým pobytem na území České republiky, která nemá žádné zdanitelné příjmy. Tato skutečnost přitom není v rozporu s ústavním právem na ochranu zdraví a na zdravotní péči, které je zakotveno v čl. 31 Listiny základních práv a svobod. Znění § 7 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb. totiž obsahuje široký okruh pojištěnců, za něž je plátcem pojistného stát a do něhož náleží i skupiny osob bez zdanitelných příjmů, kupříkladu uchazeči o zaměstnání či poživatelé dávek pomoci v hmotné nouzi. Proto žalobkyně, která nebyla zaměstnankyní ani osobou samostatně výdělečně činnou a nevyužila dostupné možnosti, aby za ni bylo placeno pojistné ze státního rozpočtu, byla oprávněně a zároveň ústavně konformně zařazena v registru pojištěnců a měla povinnost platit pojistné, i kdyby v rozhodné době neměla žádné příjmy. Skutečnost, že žalobkyně neměla žádné zdanitelné příjmy, žalobkyni rovněž nezbavuje povinnosti platit penále v zákonem stanovené výši, a to v případě, že nebylo zaplacen pojistné ve stanovené lhůtě, nebo bylo-li zaplacen v nižší částce, než ve které mělo být zaplacen.

Podle ust. § 15 odst. 1 věty první a druhé zákona č. 592/1992 Sb. jsou plátcí pojistného povinni doplatit dlužné pojistné, přičemž doplatek je splatný na účet zdravotní pojišťovny, u které byla osoba pojištěna v období, za něž dluží pojistné. Právo předepsat dlužné pojistné se však podle § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném do 30. 11. 2011, promlčuje za pět let ode dne splatnosti a byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl. Podle ust. § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 12. 2011, se právo předepsat dlužné pojistné promlčuje za 10 let ode dne splatnosti, přičemž i podle této aktuální právní úpravy plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se plátce pojistného dozvěděl o úkonu směřujícího ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření. Pokud však právo předepsat dlužné pojistné vzniklo před 1. 12. 2011, postupuje se podle § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném do tohoto dne (čl. IV bod 1 zákona č. 298/2011 Sb.).

Pokud jde o splatnost a promlčení penále, podle ust. § 19 zákona č. 592/1992 Sb. se postupuje stejně jako u pojistného.

Zákon č. 592/1992 Sb. používá pojem promlčení, avšak o promlčení v soukromoprávním smyslu se v předpise veřejného práva může jednat pouze tehdy, pokud takový předpis v rámci ustanovení pojednávajících o promlčení výslovně stanoví, že správní orgán přihlíží k promlčení jen k námitce účastníka řízení. Pokud takové ustanovení veřejnoprávní předpis neobsahuje, je výrazem „promlčení“ fakticky míněna prekluze, k níž správní orgán přihlíží z úřední povinnosti. Proto pětiletá lhůta k předepsání pojistného, resp. penále stanovená v § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném do 30. 11. 2011, je lhůtou prekluzivní, a nikoliv promlčecí. Pojistné (penále) je tak nutno ve lhůtě pěti let ode dne splatnosti předepsat pravomocně a nestačí, aby v této lhůtě bylo vydáno nepravomocné rozhodnutí o předepsání pojistného nebo penále (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2007, č. j. 15 Ca 201/2006 - 22, publikovaný pod č. 1240/2007 Sb. NSS). Stejný závěr učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2007, č. j. 3 Ads 29/2007 - 81, ve vztahu k povaze lhůty pro vrácení přeplatku na pojistném, která je v § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. také označena jako promlčecí. Nutnost pravomocného předepsání pojistného ve lhůtě stanovené v § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. pak vyplývá i z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, které bylo publikováno pod č. 1542/2008 Sb. NSS a které se zabývá výkladem totožné otázky v řízení o vyměření daně. V dané věci tedy byla žalovaná povinna se z úřední povinnosti zabývat tím, za jaké měsíce je možné dlužné pojistné, resp. penále předepsat a jaké nedoplatky na pojistném, resp. penále předepsat nelze kvůli tomu, že od jejich splatnosti do právní moci rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit dlužné pojistné již uplynula prekluzivní pětiletá lhůta.

Přestože žalobkyně ani ve správním řízení ani v podané žalobě zánik práva na předepsání penále nenamítala, soud se touto otázkou zabýval z úřední povinnosti. Jak totiž vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 – 135, jehož závěry lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc, *„následky, které jsou s prekluzí spojeny, dosahují takové závažnosti, že soudy k nim mají povinnost přihlížet i z moci úřední. Základním znakem prekluze totiž je, že její právní následky nastávají ex lege bez dalšího. Jedním z těchto následků pak je zánik subjektivního práva oprávněného subjektu. Pokud by tedy soudy v jimi projednávaných věcech nepřihlížely k prekluzi práva vyměřit či doměřit daň jenom proto, že prekluze nebyla účastníky řádně namítnuta, pak by poskytovaly ochranu neexistujícím právům. Tím by se ovšem dostávaly do rozporu se svým hlavním posláním, jak je vymezuje § 2 s. ř. s. Uvedená charakteristika (tedy že je třeba k ní přihlížet ex offio) je ostatně vlastní institutu prekluze ve všech právních odvětvích a není důvodu, proč by tomu mělo být ve správním právu jinak.“*

Jelikož (jak již bylo uvedeno výše) žalobkyně žalobou nenapadá část rozhodnutí vztahující se k předepsanému pojistnému, ale pouze tu část rozhodnutí, která se týká předepsaného penále, soud se zabýval toliko otázkou promlčení penále.

Platební výměr č. 2140906031 ze dne 30.10.2009, kterým bylo žalobkyni předepsáno penále za období od 1.5.2003 do 5.10.2009 ve výši 36.723 Kč, nabyl právní moci dne 24.7.2013. Z vyúčtování pojistného přitom vyplývá, že nejstarší penále začalo být splatné následující den po nezaplacení pojistného za měsíc duben 2003 (splatného dne 9.5.2003), tj. již dne 10.5.2003. Pětiletá promlčecí lhůta k předepsání tohoto nejstaršího penále by tak podle ust. § 10 a § 26b odst. 2 zákona č. 592/1992 Sb. uplynula dnem 12.5.2008.

Při použití věty první ust. § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném do 30.11.2011, by žalovaná nemohla žalobkyni předepsat penále za období od 1.5.2003 do 23.7.2008, jelikož pětiletá lhůta k předepsání penále za toto období uplynula před dnem 23.7.2013, aniž by do této doby platební výměr nabyl právní moci. Zbývá tedy posoudit, zda byl v projednávané věci ohledně penále za období 1.5.2003 – 23.7.2008 ve smyslu ust. § 16 odst. 1 věty druhé zákona č. 592/1992 Sb. učiněn nějaký jiný úkon směřující ke zjištění výše nedoplatků či k jejich vyměření, který by zabránil marnému uplynutí pětileté prekluzivní lhůty pro jeho předepsání.

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.5.2014, č. j. 4 Ads 67/2014-49, za úkon směřující k vyměření pojistného, resp. penále ve smyslu ust. § 16 odst. 1 věty druhé zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném do 30. 11. 2011, je třeba považovat rovněž oznámení o zahájení správního řízení o předepsání nedoplatků pojistného (penále), v němž se plátcí sděluje jejich přesná specifikace a výše. Doručením takového oznámení plátcí pojistného proto dochází k přerušení prekluzivní lhůty pro předepsání dlužného pojistného, resp. penále a k započetí běhu nové pětileté lhůty.

V nyní projednávané věci bylo oznámení o zahájení správního řízení, jehož přílohu tvořilo vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze dne 14.10.2009 obsahující identifikační údaje o pojištěnci, vymezení příslušného zúčtovacího období (1.5.2003 – 5.10.2009), platnou penalizační sazbu, počet dní prodlení a tomu odpovídající výši penále za jednotlivé kalendářní měsíce, žalobkyni doručeno dne 26.10.2009. Toto oznámení o zahájení řízení je ve smyslu shora uvedeného právního názoru nutné považovat za úkon směřující k vyměření dlužného pojistného a k vyměření penále. Proto dne 26.10.2009, došlo ve smyslu ust. § 16 odst. 1 věty druhé zákona č. 592/1992 Sb. k přerušení dosavadní prekluzivní lhůty k předepsání penále, a k započetí běhu lhůty nové.

Na základě shora uvedeného je zřejmé, že ještě před pravomocným předepsáním dlužného pojistného za období od 1.5.2003 do 5.10.2009 (tj. před 24.7.2013) došlo k přerušení prekluzivní lhůty pro předepsání penále ve smyslu ust. § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném do 30.11.2011, dne 26.10.2009.

Vzhledem k tomu, že ze správního spisu nevyplývá, že by byl před doručením oznámení o zahájení řízení žalobkyni ze strany správních orgánů učiněn ještě jiný úkon směřující ke zjištění nebo vyměření penále, lze konstatovat, že platební výměr na penále byl vydán přesto, že u penále vyměřeného za období od 1.5.2003 do 25.10.2004 marně uplynula prekluzivní lhůta pro jeho předepsání, neboť doba mezi jejich splatností a dnem 26.10.2009 přesáhla pět let. V důsledku těchto skutečností je zřejmé, že penále nemělo být žalobkyni předepsáno ve výši 36.723 Kč, ale v odpovídající nižší částce. Žalovaná i správní orgán prvního stupně tedy pochybily, pokud žalobkyni platebním výměrem předepsaly penále za období od 1.5.2003 do 5.10.2009, neboť ohledně penále za období od 1.5.2003 do 25.10.2004 došlo k zániku práva na jeho předepsání.

Jelikož penále s ohledem na shora uvedené skutečnosti nebylo žalobkyni předepsáno ve správné výši, soudu nezbylo, než rozhodnutí žalované v té části, která byla napadena žalobou, pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. s. ř. s. zrušit, a to včetně navazujícího výroku II. rozhodnutí žalované týkající se žádosti o odstranění tvrdosti. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaná povinna vydat nové rozhodnutí o odvolání a v jeho rámci bude nutné znovu rozhodnout

i o žádosti žalobkyně o odstranění tvrdosti ve věci povinnosti zaplatit penále, neboť to bude stanoveno v jiné výši. Právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byla úspěšná žalobkyně, ze soudního spisu však nevyplývá, že by jí nějaké náklady řízení vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. srpna 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová